

Når man hørte på kombattanterne, så måtte man uvægerlig få det indtryk, at det var umuligt for andre end de venstreorienterede at komme til orde i medierne i 1970'erne. Jeg må tilstå, at jeg ofte måtte tage mig til hovedet og spørge mig selv: Jamen lever de folk på månen, eller mener de selv, at de beskriver den danske virkelighed? Og har de da overhovedet ikke noget fremadrettet?

Heldigvis er befolkningen klogere end som så, og adskillige meningsmålinger har kunnet beskrive, at de færreste uden for Christiansborg har kunnet genkende sig selv i det billede, der er blevet beskrevet.

Nu er statsministeren, som det vides, meget optaget af meningsmålinger, det er primært det, der styrer hans politik, og det var jo også derfor forventeligt, at han ville trække i land. Og ganske rigtigt. Vi så forleden dag et tilbagetog, der ikke er set magen til siden tilbagetoget fra Dybbøl Skanse i 1864.

Åbningstalen indeholdt ikke ét ord om det, der har optaget statsministeren og hans kombattanter de sidste måneder. I stedet fik vi en moralprædiken, brygget over formlen noget for noget. Helt ærligt, hvem kan være uenig i det? Det var jo det, vi lærte i vores barndom. Det er det, vi lærer vore børn, og det er såmænd også det, vore børn lærer i skolen.

Naturligvis skal vi have noget for noget. Men så skal det vel også være med konsekvens, for nu at bruge et af de yndlingsudtryk, som statsministeren excellerer i. Så må princippet jo også udstrækkes til andre områder, f.eks. til virksomhederne. Hvorfor pålægges virksomhederne ikke et socialt ansvar i forhold til arbejdsløsheden og integration af flygtninge og indvandrere? Hvorfor har regeringen givet erhvervslivet skattelettelser i stedet for at sørge for, at alle betaler skat? Ville det ikke være noget for noget?

Hvorfor skal virksomhederne ikke pålægges at sikre et ordentligt arbejdsmiljø i stedet for at køre friløb? Ville det ikke være noget for noget? Hvorfor har regeringen konsekvent skåret ned på skattekontrollen og Arbejdstilsynet, som jo netop kunne sikre noget for noget på de områder?

Og – ærlig talt – burde princippet om noget for noget ikke gælde regeringen selv? For nu at være helt ærlig så kører den jo efter princippet noget for intet. Børnene skal lærer noget mere – javel; men det stemmer jo ikke overens med det faktum, at kommunerne skærer ned på folkeskolen, og amterne skærer ned på gymnasiet.

Kl. 16.55

Det er fuldstændig rigtigt, som vi også har været inde på tidligere i dag, at det ikke *kun* handler om penge, men det handler altså *også* om penge. Hvordan kan man forvente, at børnene kan lære geografi, når de landkort, der findes på skolerne, enten er gennemhullede og slidte eller fra før Murens fald? Hvordan kan man forvente, at de lærer mere, når de sidder i nedslidte skoler med ældgamle lærebøger, fordi skolerne ikke har råd til at købe nyt? Hvordan kan man forvente, at gymnasieeleverne skal lære mere, når der puttes 31 ind i hver klasse, fordi kommuneaftalerne er så elendige, at kommuner og amter er tvunget ud i voldsomme nedskæringer?

Jeg vil godt give ros til statsministeren på et enkelt punkt, og det er for at tage det her emne op at give prioritet til børn og unge og ikke mindst folkeskolen, og vi har haft en udmærket debat her i dag, som jeg håber kan fortsætte. Men så må han også kigge ud ad vinduet og tage udgangspunkt i den faktiske virkelighed i folkeskolen i stedet for at bygge på det sortsyn og den pessimisme og den skæve analyse af virkeligheden, som statsministeren gjorde.

Vi vil i SF gerne tage udfordringen op. Folkeskolens fremtid er et af de allervigtigste områder for os politikere, og jeg er glad for, at statsministeren har taget imod tilbuddet fra Danmarks Lærerforening om at tage ud og se på skoler. Jeg tager gerne med, tager gerne diskussioner med statsministeren omkring folkeskolens fremtid, for det er et vigtigt emne at få en folkelig diskussion af.

Jeg er fuldstændig enig med dem, der siger, at det i høj grad er folkeskolen, der skal sikre sammenhængskraften i vores samfund. Det er en vigtig kulturbærende institution, og derfor skal den have en meget høj prioritet. Men så skal det også være med andet end vindfrikadeller, så skal det være med andet end mundsvejr. Så skal der også være kontant politik bag.

Regeringen gør et stort nummer ud af, at den har anlagt en ny strategi til at bryde den negative sociale arv, og at den især vil satse på daginstitutioner og skoler. Det udgangspunkt er vi fuldstændig enige i. Det her handler ikke bare om overførsel af penge, det handler om at give reelle muligheder for de børn, der ellers kommer i klemme. Det drejer sig om, at de får en ordentlig uddannelse i skolen, at de får en ordentlig udvikling i deres daginstitutioner.